

A high-contrast, low-key photograph of a shirtless man's back, showing the musculature of the shoulders and spine. The lighting is dramatic, with the man's skin appearing dark against a black background. In the top right corner, a portion of a rainbow flag is visible, with its colors (red, orange, yellow, green, blue, purple) extending diagonally across the frame.

LENKA KŘÍŽOVÁ

JSEM TU

PRO TEBE

Lenka Křížová

JSEM TU PRO TEBE

MM romance

TYPICKÉ PODĚKOVÁNÍ

Děkuji opět Hance Petrášové za krásné ilustrace a Aleně za profesionální korekturu.

A děkuji vám všem, kteří jste mě koupí knížky podpořili. Doufám, že se mnou budete mít trpělivost při čekání na další příběh.

www a e-shop: www.gayromance.cz

FB: www.facebook.com/gayromance.cz

Instagram: [gayromance.cz](https://www.instagram.com/gayromance.cz)

e-mail: lenka.krizova@gayromance.cz

Hana Petrášová, ilustrátorka

web: www.hannahpet.artstation.com

Instagram: [@hannahp.artwork](https://www.instagram.com/hannahp.artwork)

KAPITOLA 1

MIKULÁŠ

Jsem doma.

Tahle šílená, nesmyslná myšlenka mě napadne, když se zastavím před chatou *LÉTO* v Jánských Lázních. Mám pocit, že z ní vyzařuje teplo, jako by se mě chystala obejmout a přivinout k sobě.

Docela mě to vyděsí. Je pravda, že už čtyři roky mám pocit vykořenění, že nikam nepatřím, ale myšlenka, že tady je můj nový domov, je absurdní. Takže tuhle blbost zatlačím do pozadí a prohlížím si chatu přede mnou.

LÉTO je typická česká horská chata. Znáte takové ty bílé pruhované boudy v Krkonoších? Tak tohle je jedna z nich. Podezdívka z kamene, fasáda z tmavě hnědých prken, v přízemí vodorovných, v patře svislých, s několika vikýřovými okny v šikmé střeše. Potřebovala by nový nátěr, barva je trochu vybledlá, ale proto jsem tady. Možná.

Znovu se podívám na jméno nade dveřmi a všimnu si slunce a měsíce po jeho stranách. Napadne mě –

„Nedokážeš to přečíst?“ ozve se za mnou příjemný baryton a přeruší moje myšlenky.

Neotočím se hned. Kašlu na to, že mi tyká, protože nemám moc příležitostí zahrát si svou oblíbenou hru. Rád si představuju, jak

vlastník nějakého hlasu asi vypadá. Tenhle hlas je hladký jako satén. Vsadím se, že i majitel bude alespoň z části takový.

„Přemyslím, jestli nad O nebyla kdysi čárka,“ odpovím a pořád se dívám na nápis. „Protože Létó byla matkou Apollóna, boha slunce,“ ukážu rukou na jednu stranu názvu a pak na druhou, „a Artemidy, bohyně měsíce.“

Slyším, jak přistoupil blíž. „To jsem nevěděl.“

S úsměvem se otočím a přede mnou stojí můj negativ. Protiklad. Tam, kde já jsem světlý, je on tmavý. Dívá se na ta čtyři písmena, tak mám čas si ho prohlédnout.

Měl jsem pravdu, vlasy má hladké jako satén.

Tmavě hnědé mikádo po ramena zastrčené za uši, oči jako hořká čokoláda a na tvářích stín rašících vousů. Je o pár centimetrů vyšší, tak o patnáct kilo těžší a na sobě má bílé tričko s dlouhými modrými rukávy a štítem Captain America na prsou.

Podívá se zpátky na mě a s křivým úsměvem se zeptá: „Přišel jsi na pohovor?“

„Jo, ale jsem tu brzo.“

„To nevadí,“ mávne na mě, ať jdu za ním a vyjde několik schodů k hlavnímu dveřím, „šéf má určitě čas, jsi první.“

Projdeme chodbou kolem schodiště do patra, a jak jde přede mnou, oceňuju pohledem pevné pozadí v těsných džínách i statná ramena. Je trochu širší v pase i bocích, ale já jsem nikdy neletěl na hubené sušinky. Mám rád, když na sobě chlap má nějaké maso a tenhle pořizek má něco do sebe. Byl by příjemným bonusem k téhle práci...

V zadní části zaklepe na jedny dveře, strčí hlavu dovnitř a oznámí: „První uchazeč je tu dřív.“

„Tak ho pošli dál,“ uslyším zevnitř hřmotný hlas a Captain America mi uhne z cesty.

Když okolo něj procházím, prohodí: „Zlom vaz, palomino.“
Vzápětí za mnou zavře dveře.

* * *

Zpoza kancelářského stolu vstane zavalitý chlap s řídnoucími vlasy. Označení Šéf mu padne jako ulitý.

„Pan Fišer?“ zeptá se, a když kývnu, napřáhne ke mně ruku jako lopatu.

„Freier, rád vás poznávám.“

„Dobrý den,“ řeknu, a jak jsem čekal, chytí mi dlaň jako do svěráku. Sevření mu oplatím, jak nejsilněji to zvládnou.

„Pevný stisk, to o mnohém vypovídá.“

Pustí mě a ukáže na židli před stolem, a jakmile se posadíme, zvedne můj životopis a přeje ho pohledem.

„Pozval jsem si vás jako prvního, protože mě váš životopis nejvíc zaujal. Myslím, že jste nejvhodnější kandidát. Jste vyučený, ale pracoval jste v různých oborech... jako instalatér, malíř pokojů, pro technické služby jste upravoval zeleň... Naposledy jste dva roky dělal hodinového manžela, proč jste s tím skončil?“

„Snižování stavů.“

„To se stává. Jak to, že tolik různých zaměstnání?“

„Devatero řemesel – desátá bída,“ shrnu jednoduše to, na co se ptá. „Rád se učím novým věcem a moc mě nebaví dělat pořád to samé den za dnem. A vy nabízíte pestrnou práci, kde bych dokázal využít vícero svých zkušeností.“

Chvíli mě pozoruje, potom kývne a křeslo zavrzá, když se zvedne.

„Myslím, že nejjednodušší bude vám to tady ukázat, abyste si udělal představu, co všechno ta práce obnáší a jaké máme technické zázemí.“

Když vyjdeme na chodbu, zamkne za námi dveře a zavede mě po schodech dolů do dílny vedle kotelny; naštěstí se tu topí plynem. Místnost je vybavená standardně, ponk se svěrákem, spousta rozvěšeného nářadí, v kovovém regálu si všimnu vrtačky s celou sadou vrtáků do dřeva i kovu, přímočarky, kufru s instalatérským náčiním a tři skříněk se šuplíky na uložení drobného materiálu, jako šroubky a hřebíky. A u protější stěny stojí sekačka a zahradnické náčiní.

Příjemně mě překvapí, že dílna má okno a dveře na zahradu. Na straně u živého plotu ze zimosrázu je dřevěný domek s venkovním nábytkem pro hosty, jak mě informuje šéf.

„Zahrada se seká minimálně jednou za dva týdny, ale spíš podle toho, jak rychle vyroste tráva, a živý plot podle potřeby.“

Vrátíme se zase nahoru a v přízemí mi ukáže ještě kuchyň, jídelnu a lyžárnu s poznámkou, že *v létě se sem dávají kola.*

Vyjdeme do patra.

„Máme osm pokojů. Tři čtyřlůžkové, tři třílůžkové a dva dvoulůžkové. Kapacita chaty je dvacet pět míst. Dvě umývárny,

v každé tři umyvadla, toalety a sprchy,“ otevře dveře a ukáže mi nové moderní sprchy. Je vidět, že jsou po nedávné rekonstrukci. Sprchové kóje nemají závěsy, ale pevné plastové dveře, které začínají cca dvacet centimetrů nad zemí a mají asi metr a půl.

Přejdu k nim a podívám se dovnitř. Ve výšce pasuje je připevněná sprchová baterie, taková ta moderní, kdy si na jedné straně nastavíte teplotu a na druhé proud vody. Trubky vedou ve zdi a hlavice je napevno ukotvená ve stěně.

„Loni jsme dostali úvěr a provedli rekonstrukci. Nechali jsme udělat novou střechu a sociální zařízení tady i v přízemí, vyměnili jsme všechny vodovodní trubky, nově vybavili lyžárnu a vymalovali jsme. Prostě všechno to, co je vidět na první pohled, když sem hosti přijedou. A vzhledem k tomu, že nemáme žádnou společenskou místnost, jen jídelnu, vyměnili jsme židle za polstrovaná křesílka.“

Když vyjdu na chodbu a zavřu za sebou, otevře dveře do jednoho pokoje. Je to příjemná pohodlná místnost se dvěma lůžky oddělenými nočními stolky, stolem se dvěma židlemi a skříní. Zaujme mě, že deka i polštář mají modré povlečení.

Šéf pokračuje: „S pokoji jsme toho moc nedělali kromě vymalování a barevných lůžkovin, které ladí se závěsy, ty vybírala moje dcera a manželka. Potřebovali bychom nové vybavení, zmodernizovat kuchyň a hlavně celou novou elektroinstalaci, ale to je hudba budoucnosti, musíme to brát popořádku.“

„To znamená, že chata je vaše. Jste majitel, ne pronajímatel.“

„Je to tak,“ potvrdí mou doměnkou. Pak vyjdeme do druhého patra, do podkroví.

„Tahle část je soukromá. Tady nalevo je sklad nějakého přebytečného nábytku,“ ukáže tím směrem, a jak postupujeme chodbou, míří na jednotlivé dveře a instruuje mě.

„Tady bydlím já s manželkou, žena se stará o účetnictví a veškeré papíry, které souvisí s provozem.“

To vysvětluje druhý stůl u něj v kanceláři.

„Naproti má pokoj Agáta, moje dcera. Je vyučená servírka, ale pracuje tady jako holka pro všechno. Má na starosti denní úklid a pomocné práce v kuchyni.“

Postoupíme o kousek dál. „Dveře vedle vedou do koupelny a ty další na toaletu. Naproti je komora s pračkou a sušičkou a malá kuchyňka.“

Dojdeme na konec chodby.

„Za těmihle dveřmi bydlí můj syn Saša, toho jste ostatně už potkal. Je kuchař.“

Tak to byl šéfov syn...

Alexandr, Alex... to se k němu hodí.

Šéf otevře dveře vpravo.

„A tady byste případně bydlel.“

Vejdu do místnosti a usměju se. V hlavě už se mi sumíruje, jak bych přeskládal nábytek. Hodila by se ještě jedna postel, protože se rád roztáhnu, a nějaké křeslo a lampa.

Přejdu k oknu, a když vyhlédnu ven, zjistím, že jedna půlka jsou dveře, jejichž spodní část není prosklená. Nedá mi to a otevřu je. Vedou na malý balkónek ve štítu pod střechou, který je společný s vedlejším pokojem, s tím Alexovým. Je velký tak akorát na to, abych

ve své části postavil židli, natáhl si nohy a kochal se výhledem... a klidem.

„Dostačující?“ zeptá se šéf, když vejdu zpátky dovnitř a zase zavřu. Jen se usměju a kývnu.

Sejdeme dolů a chodbou vedle kuchyně vyjdeme na zastřešenou terasu s venkovním nábytkem z palet. Pohovka ve tvaru písmene L a dvě křesla, v rohu stojí plynový gril a na trávníku je zapuštěný čtyřmetrový bazén s vysokým posuvným zastřešením. A celý prostor je ze stran krytý živým plotem. Dneska svítí sluníčko, takže se od hladiny odráží sluneční paprsky a čistá voda láká k vykoupaní.

„Tahle část je taky soukromá, jen pro zaměstnance.“

Tak tady chci pracovat... úplně vidím, jak po práci sedím v křesle se sklenicí ledového čaje nebo se koupu v osvěžující vodě.

Vrátíme se do kanceláře, a když se posadím, šéf se opře lokty o stůl a začne vysvětlovat.

„Nejsme typická horská chata. Nemáme individuální hosty, takže když chce rodina jet na čtrnáct dní na dovolenou na hory, k nám nezavolají. Respektive zavolají, ale nemůžeme jim vyhovět. Máme smlouvu s firmou zajišťující stmelovací víkendy pro zaměstnance. Jezdí sem z Ostravy, Brna i Prahy. O takových víkendech je Agáta servírka a v kuchyni pomáhá moje manželka nebo občas vy, pokud je toho moc v kanceláři.“

Dále pak spolupracujeme s agenturou pořádající letní tábory, školy v přírodě, školní výlety a lyžařské kurzy pro školy, takže většinou jsou tady děti. Škola si zajišťuje program i dozor, my jsme tu jen na vaření, ubytování a úklid. Společné prostory se uklízejí denně,

pokoje po skončení jednotlivých turnusů. Na začátku sezóny, když toho není tolik a hosti odjedou, se vrhneme všichni na úklid a obvykle je během tří hodin všechno hotovo. Později, když se to nakupí a akce na sebe navazují, máme výpomoc.“ Podívá se na mě. „Tak co tomu říkáte?“

„Líbí se mi tady,“ odpovím s úsměvem.

„A chcete se ještě na něco zeptat?“

„Jen na pár věcí. Říkal jste, že nahoře je sklad nadbytečného nábytku. Našla by se tam ještě jedna postel?“ Když kývne, pokračuju: „Co návštěvy? Může za mnou někdo přijet?“

Chvilí mě pozoruje zpytavým pohledem. „Samozřejmě, že může. Synova přítelkyně sem přijíždí každý druhý víkend.“

Přítelkyně? Takže žádnéj bonus... no, co se dá dělat, aspoň se můžu dívat.

„Máte přítelkyni?“

Pousměju se. „Ne. Asi před rokem jsem ukončil několikaletý vztah. Myslel jsem spíš na kamaráda.“

To mi připomíná -

„Jak to mám vlastně s volnem?“

„Je půlka dubna, počasí je proměnlivé, pár dní prší, pár dní svítí slunce, takže teď na začátku to bude trochu náročnější. Musíme využít každého slunečného dne k pracem venku, než začne frmol. Chatu je potřeba natřít, u truhláře mám objednané nové okenice, ty budou taky chtít natřít a pověsit, pak práce na zahradě. Ale v podstatě to záleží na vás, jak si to zorganizujete, volný víkend by neměl být problém, kdybyste chtěl odjet třeba za rodinou.“

To nehrozí, ušklíbnu se v duchu, ale navenek jen kývnu, že to беру na vědomí a souhlasím.

„Takže si můžeme plácnout?“ zeptá se s tázavě zvednutým obočím.

Vážně se na něj podívám. „Pořád se mi tady moc líbí, ale musím zmínit pár věcí, které jsem do životopisu nenapsal.“

Šéf se opře do křesla, které zavrzá, ruce si položí na opěrky a vybídne mě: „Tak spusťte.“

Skočím do toho rovnýma nohama. „Jsem alkoholik.“

V údivu mu spadne brada.

„Abstinující alkoholik, samozřejmě. Nepiju už skoro dvanáct let, ale alkoholikem budu do konce života. Není to něco, z čeho se vyléčíte,“ pronesu a čekám na jeho reakci.

Několikrát zamrká, nakrčí obočí a ze stolu zvedne můj životopis. Je mi jasné, že počítá.

„Dvanáct let? Začal jste brzo.“

Jo, bylo mi šestnáct.

„Bohužel.“ Sázím na stručnost.

„Žádná recidiva za ty roky? Pak v tom nevidím problém,“ řekne, když zavrtím hlavou. „Ještě něco?“

„Jsem homosexuál.“

Chvilku na mě kouká úplně bez výrazu, potom prohlásí: „A já jsem šťastně ženatý heterosexuál. Co to má společného s prací tady?“

Musím se zasmát. „Evidentně nic a jsem tomu moc rád. Někdo s tím může mít problém, a když tu mám bydlet, raději to řeknu na rovinu.“

„Proto jste se ptal na návštěvy?“ zeptá se, ale nečeká na odpověď a sám tu větu popře. „Vlastně ne, teď jste sám.“

Pár sekund se jen dívá do prostoru nad svým stolem a pak mě překvapí tím, co řekne.

„Pokud se jedná o naše dospělé hosty, řeknu vám to samé, co Agátě. Jestli na to přijde, buďte diskrétní.“

Musím přiznat, že mě tím prohlášením šokoval. Čekal jsem spíš striktní zákaz sexuálního kontaktu s hosty, takže se zmůžu jen na přikývnutí a jedno slovo.

„Dobře.“

„Dobře,“ opakuje po mně. „Tak jsme domluveni?“

„Domluveni,“ papouškuju jako ozvěna.

Zvedne telefon a zavolá své ženě. „Jano, přijď za mnou dolů, prosím tě.“

Když se po půl minutě otevrou dveře, mám co dělat, aby mi nespadla brada. Šéfka je na první pohled drobná, křehká osůbka, která má asi 160 cm, ale vyzařuje z ní spousta energie, jak zjistím, když mi při představování podá ruku.

Jak tihle dva rozdílní lidé asi fungují v posteli?

„Tak vy budete nová součást našeho malého kolektivu?“ položí šéfka řečnickou otázku, pak si sedne za svůj stůl, zapne počítač a požádá mě o občanský průkaz a zápočtový list z posledního zaměstnání.

„K jakému datu mám napsat nástup?“ zeptá se po chvíli.

Šéf se na mě tázavě podívá. „Od pondělí?“

Kývnu a během dvou minut mám v ruce smlouvu. Pečlivě si ji přečtu a podepíšu, stejně jako platový výměr, který mě stejně moc nezajímá. Ale zaznamenám, že plat je slušný vzhledem k tomu, že –

„Za ubytování a stravu nic neplatíte, tak tomu odpovídá i plat,“ vysloví šéf zbytek mojí myšlenky nahlas.

„V pořádku,“ řeknu s úsměvem. Vzal bych tu práci i za míň, protože i když to potlačuju, čím déle jsem tady, tím silnější mám pocit, že sem patřím... ale to nemusí vědět.

Podám si s oběma ruku a rozloučím se s tím, že přijedu na konci víkendu. Když vyjdu ven, zhluboka se nadechnu voňavého vzduchu.

„Tak jak, palomino?“ ozve se ze strany saténový hlas.

V duchu se usměju nad tím oslovením, protože pasuje. Ve skutečnosti mi nikdy nikdo nevymyslel přiléhavější přezdívku, protože vlasy mám od přírody stejně světlé, jako je hříva zmíněného koně, a skoro stejně dlouhé. A palomino je rozhodně lepší než vanilka, sněhulák nebo bělouš, jak už mi říkali, přestože nejsem albín. Nebo Malfoy, prý podle nějakého týpka z Harryho Pottera.

Když se k němu otočím, Alex sedí rozvalený na lavičce vedle dveří a zase se usmívá, přičemž jeden koutek má výš než druhý.

„♪ *Oh, happy day* ♪,“ zanotuju a sejdu těch pár schodů na cestu, v zádech cítím jeho udivený pohled. Otočím se, a zatímco couvám, s úsměvem na něj mrknu.

„Uvidíme se v neděli... Alexi.“

* * *

Kamil se na mě vrhne hned, jak vejdu do dveří.

„Tak jak, zlato?“

„V neděli se stěhuju,“ oznámím a zuju si boty.

Povzdechne si, a jakmile se v obýváku posadí na gauč, vážně se zeptá: „Seš si jistej, že tohle chceš?“

Sednu si vedle něj a usměju se. „Teď víc než předtím.“

Ozve se další povzdechnutí a Kamil si položí hlavu na opěradlo. „Ach jo...“

Je to fajn chlap a není to tak, že by mi nepřál. Vysvětloval jsem mu, proč potřebuju změnu, a on to pochopil. Ale nelíbí se mu, že jdu pryč, za ty čtyři roky jsme si na sebe dost zvykli. Ani pro mě to není snadný, ale potom, co jsem viděl *LÉTO*, a jak jsem se tam cítil, vím, že je to správné místo.

Natáhne ruku a zatahá mě za cop.

„To se opravdu chceš zahrabat na místě, kde lišky dávají dobrou noc?“ zeptá se už s úsměvem.

Zazubím se na něj. „Můžeš přijet na návštěvu.“

„Vážně?“ opáčí ironicky a pak mě koncem copu polechtá na obličej.

„Fajn,“ zvedne se a založí si ruce v bok. „Vzhledem k tomu, že přece jen odcházíš, jdeme zítra na flám. Le lapin rose, zlato.“

Odejde do kuchyně a přes rameno zavolá: „Musíš si ještě naposledy užít, než se zakopeš někde na samotě. Pochybuju, že tam k tomu budeš mít nějakou příležitost.“

S úsměvem si opřu hlavu a v duchu uslyším saténový baryton následovaný obrázkem hladkých tmavých vlasů a čokoládových očí.

Taky o tom pochybuju...

KAPITOLA 2

MIKULÁŠ

Večer v Le lapin rose stál za to. Vzal jsem si Kamilova slova k srdci a užil si poslední noc s blondákem jménem Lukáš. Kromě sexu jsme si i povídali, mimo jiné i o jeho nedávném rozchodu s ženatým přítelem, a ráno zůstal na snídani.

Přidal se k nám i Kamil s Mariánem, jehož přítomnost jsem okomentoval výmluvným pohledem *Tomyslíšvážně?*, načež Kamil jen pokrčil rameny.

Mariána u nás potkávám už půl roku a myslím, že Kamila jen využívá, když se mu nenaskytne nikdo lepší. Kamil to ví, a přesto mu vždycky podlehne. Tvrdí, že si jen užívá, ale já mám pocit, že je zamilovaný, a to, co mu říkám, si nepřipouští.

Pravda ale je, že můžu být ovlivněn vlastní zkušeností. Mně totiž v posledním *vztahu* trvalo dva roky, než jsem si to uvědomil. Prostě jsem věřil, že mě miluje. Takže ho na jednu stranu chápu a na druhou mě dost mrzí, že je teď nejspíš v podobné situaci, a radami, které dával mně, se sám neřídí.

Sbalím si, Kamil mi pomůže s taškami na nádraží a přehnaně srdceryvně se se mnou rozloučí. Kdybych ho neznal, pomyslím si, že je hysterka, která má ráda publikum. Takhle ale vím, že nadnesený patos i mávání bílým kapesníkem, který delikátně drží mezi dvěma prsty, dělá nejen proto, aby zakryl, že je opravdu smutný, ale hlavně proto, aby mě rozesmál. V duchu mu děkuju, protože se směju, místo

aby mi vyhrkly slzy, k čemuž mi běžně stačí upoutávka na Modré z neba¹. Na tomhle místě vás musím varovat, že jsem trochu uplakánek a dojmout mě dokáže kdejaká blbost... natož loučení s nejlepším přítelem.

V půl jedenácté vystoupím u kolonády z autobusu a vzhledem k tomu, že mám dvě velké sportovní tašky, mi ta kilometrová cesta do kopce trvá skoro hodinu, ale nakonec stojím před *LÉTEM*.

Zavolám šéfovi, protože je zamčeno, a rozhlédnu se kolem. Jakmile slyším cvaknutí zámku, obrátím se a dívám se do očí barvy kávy.

„Palomino, to sis sbalil půlku bytu?“ zeptá se Alex a křivě se pousměje.

Schválně se ušklíbá nebo je to jeho typický úsměv?

„Jen ty nejnutnější věci,“ odpovím na jeho otázku a natáhnu k němu ruku. „Mimochodem, jsem Mikuláš.“

Potřeše s ní. „Saša. Ale asi zůstanu u palomina.“

Inspiruju se jeho tričkem a prohlásím: „I am Groot, Alexi.“ Když pustím jeho ruku, rozesměje se chraplavým, melodickým smíchem.

Skloním se pro tašky, ale stihnu vzít jen jednu, protože pro druhou se sehne on. Zamkne za námi, a jak jde přede mnou po schodech, všimnu si, že má každou ponožku jinou. Už ho na to chci upozornit, když si uvědomím, že černobílá má vzor šestiúhelníků jako kopací balon a zelená pruhy jako fotbalové hřiště.

Myslím, že tomuhle se říká nepárové ponožky, usměju se pro sebe.

Nahore v pokoji položí Alex na zem mou tašku.

¹ Rodinný pořad vysílaný na slovenské televizi

„Jsme na terase, tak pak přijď,“ řekne mi na odchodu, ale vydám se hned za ním, protože se nejdřív chci podívat na ten vyřazený nábytek. A taky mám opět příležitost koukat mu cestou na zadek.

Nebojím se, že bych se do něj snad zamiloval. Je hetero a díkybohu mám v sobě nějaký blok, který mi v tom vždycky zabrání, ale to neznamená, že se nepotěším pohledem, když můžu. Zvlášť když je přede mnou někdo *tak moc můj* typ jako on.

Na terase je jen šéf.

„Tak jste dorazil,“ řekne dřív, než stihnu pozdravit.

„Jak jsem řekl,“ zareaguju na jeho lehce překvapené prohlášení a posadím se do jednoho křesla. Alex už sedí v druhém.

„To, že jste to řekl, nic neznamená. Ani podepsaná smlouva nic neznamená. Věřím tomu až teď, když vás vidím.“

Usměju se a rozhlédnu okolo. „Kde máte ženy?“

„Vždycky v neděli jezdí nakupovat. Saša hlídá zboží v akci a Jana s Agátou jezdí nakupovat dolů do Svobody, tam je velkoobchod, nebo do Hradce do Makra. Dneska jely jen do Trutnova, ale u nich je to stejně na celý odpoledne.“

„Aha.“

„Dáme si oběd, co vy na to?“ podívá se na mě, a když řeknu *Jo, rádo*, kývne na Alexe, ten se zvedne a jde dovnitř. Pár vteřin se za ním dívám a pak vstanu a následuju ho.

Přece se nenechám obsluhovat...

Alex udiveně vyvalí oči, když vejdu do kuchyně. „Potřebuješ něco? Oběd ti přinesu.“

„Mám dvě zdravý ruce, talíř ještě unesu. Ten přede mnou se snad nechal obskakovat?“

Alex se usměje jedním koutkem a objasní mi to: „Léta tu byl strejda Mojmír, ale před dvěma roky odešel do důchodu.“

„U něj to беру.“

„Od té doby hledáme někoho, kdo sem zapadne jako on. Vystřídalo se tu několik adeptů a ano, nechali se obsluhovat.“

Na chvilku ho zafixuju pohledem. „Tak já ne.“

Pak se rozhlédnu, a když uvidím v polici naproti myčce sklenice, ukážu na ně prstem.

„Můžu?“

„Jo... chceš nějakou limonádu? Nebo pivo?“

Pivo? To mě zkouší nebo mu šéf nic neřekl?

„Ne, dík,“ pustím kohoutek, počkám, až poteče opravdu studená, a natočím si vodu. Alex mezitím naservíroval řízky a brambory, tak vezmu jeden talíř a přemýšlím, jak vzít ještě vidličky a nože v půllitru, když mě předběhne a vyřeší to tím, že si položí druhý talíř na předloktí, čapne sklenici s příbory a mrkne na mě.

Opatrným pohybem ruky ho pustím před sebe – *proč asi* –, a když si sednu zase do křesla, popřeju jim dobrou chuť a v pohodovém mlčení se najíme.

„Bylo to dobré, děkuju,“ řeknu směrem k Alexovi, když složím příbor na talíř.

„Je něco, co vůbec nejíš?“ zeptá se mě Alex. „Neříkám, že to kvůli tobě přestanu –“

„Vnitřnosti,“ vyhrknu bez rozmyšlení a nenechám ho ani dopovědět větu. „Vnitřnosti jsem nikdy nejedl ani jako dítě a pak dušenou mrkev.“

„To je dobrý vědět.“

Kývnu a otočím se k jeho otci.

„Kdy mají přijet nějakí návštěvníci?“

Šéf stočí pohled nahoru a okamžik přemýšlí. „Příští týden je firemní víkend, pak nějaký volno a pak už to začne, ale teď si to přesně nevybavím. V kuchyni je rozpis,“ podívá se na Alexe, ale zvednu se dřív než on.

„Kde v kuchyni?“

„Na nástěnce za dveřma,“ informuje mě Alex.

Když už tam jdu, seskládám na sebe talíře od oběda a příbory a vezmu to s sebou. V kuchyni sundám z vývěsky list papíru a pomalu se vracím, přičemž studuju obsazenost chaty v druhém čtvrtletí. Ano, příští víkend je tu nějaká firma, týden nato volný, potom další dva víkendy, týden škola v přírodě, víkend s nějakou skupinou, co si říká Kořeny člověka, pak tři týdny téměř v kuse... a jsme v půlce června.

Sednu si do křesla, a když ke mně šéf natáhne ruku, rozpis mu podám.

„Mám asi měsíc na ty nejdůležitější práce. Největší fuška bude natřít chatu. Znáte nějakou firmu, co by nám půjčila lešení?“

Šéf pořád kouká do papíru. „Zítra přijedou a postaví ho.“

Věřím až teď, když vás vidím..., řekl před chvilkou. *Vypadá to, že ve mě přece jen věřil trochu víc.*

„Museli bychom s tím začít, i kdybyste tu nebyl,“ dodá, jako by moji myšlenku slyšel.

V duchu se zasměju své předchozí domněnce, a když se podívám na Alexe, setkám se s jeho pohledem.

„A kdy míváš volno ty, když je to tak nahuštěný?“ zeptám se zvědavě.

Nadzvedne jeden koutek a odpoví: „Každý druhý víkend, když má přijet Klára, mě střídá paní Olinka. Bydlí dole v městečku a je už v důchodu, ale celý život dělala kuchařku.“

Ach ano, přítelkyně...

„Takže všechnu zábavu musíš stihnout za jeden víkend?“

Alex se usměje. „Občas si zajedu do Trutnova do kina. Můžeš jet se mnou, když budeš chtít, ale varuju tě, jezdím na *Art program*.“

„Myslíš nesrozumitelná řeč a titulky?“ Když to potvrdí, dodám: „To mi nevadí, ale záleží, o čem to je.“

„Tak já ti řeknu, až příště pojedu.“

„Budu rád,“ řeknu s úsměvem a podívám se zase na šéfa, protože si vzpomenu, že ještě nemám vybaleno. „Od toho skladu, kde je nábytek, je potřeba nějaký klíč?“

„Jo. Visí v kuchyňce na věšáčku vedle dveří.“

Zvednu se, ale ve dveřích se obrátím a raději se ujistím.

„Nevadí, když se tam podívám, že ne?“

Šéf jen mávne rukou. „Mikuláši, nastěhujte si do pokoje, cokoli se vám bude hodit.“

Klíč najdu tam, kde říkal, a odemknu si jím místnost u schodiště. Když rozsvítím, zjistím, že to není zaprášená půda s halabala

naházenými kusy, ale čistá místnost, kde jsou jednotlivé druhy nábytku narovnané u sebe a překryté igelitovými plachtami.

Nahlédnu postupně pod každou z nich a nakonec si do pokoje odnesu noční stoleček, židli na balkon, červené křeslo na dřevěných nohách a druhou matraci.

Když přemýšlím, jak odstěhovat váleнду, aniž bych ji tahal po zemi, uslyším saténový hlas.

„Palomino, jak to jde?“

Otočím se jako na obrtlíku.

Alex stojí ve dveřích, ruce má v kapsách a opírá se ramenem o zárubeň.

„Alexi, jdeš jak na zavalanou, potřebuju pomoc... prosím,“ dodám, když se křivě usměje.

„S čím?“ Odlepí se od futer, a jakmile mu to vysvětlím, sundáme jednu postel, doneseme ji ke mně do pokoje a postavíme vedle té původní.

Alex se narovná, a zatímco usazuju matraci, rozhlédne se kolem.

„Vypadá to tu... nestandardně,“ řekne a zastaví se pohledem na vzniklém letišti. „Nikdy by mě nenapadlo dát postele doprostřed pokoje.“

„Dost se v noci převracím a nerad bych se zbytečně tloukl o střechu.“

„Čekáš přítelkyni?“

Už zase...

Udiveně se na něj podívám.

Bud'to má hodně zvláštní smysl pro humor nebo jeho táta držel jazyk za zuby.

On se ale tváří naprosto bezelstně, tak odpovím, jak nejstručněji to jen jde. „Ne.“

Položím si tašky na postel a snad tím dávám dostatečně najevo, že tohle téma nehodlám dál rozebírat.

Alex to pochopí, protože se k tomu už nevrátí. Místo toho poznamená: „Vypadá to, že počasí vydrží, takže večer budeme na terase grilovat.“

Když se vydá ke dveřím, na něco si vzpomenu.

„Alexi,“ oslovím ho, a když se zastaví a obrátí zpátky, podívám se mu do očí. „Děkuju za pomoc.“

Jedním koutkem se usměje. „Nemáš za co, palomino.“

* * *

Natáhnu na jednu matraci prostěradlo a povléknu polštář; celý set na povlečení postele byl v pokoji, když jsem přijel. Z jedné tašky vytáhnu slabou dvoudeku. Je to největší věc, co jsem si s sebou přivezl, ale po letech už neumím spát pod klasickou dekou pro jednoho.

Vybalím si do skříně zbývající věci, potom si zajdu do sprchy a v županu se posadím do křesla. Vezmu do ruky tablet a začnu si dělat seznam, co potřebuju koupit, až se dostanu do města. Není toho moc, hlavně prostěradlo na dvoulůžko, lampu a věšák, co bych mohl přivrtat na dveře. A v potravinách nějaké čaje a sušenky, když na mě přijde mlsná.

Kolem půl sedmé sejdu dolů a už v chodbě slyším z terasy ženské hlasy. Jakmile vejdu a pozdravím, všechny oči se obrátí ke mně. Šéf na mě kývne a představí mi jediného člena, kterého ještě neznám.

„Moje dcera,“ řekne a ukáže na mladou ženu sedící v jednom z křesel.

Šéfka je mezi nimi jako vrabec mezi holuby, protože pokud jsem předpokládal, že dcera bude celá máma, zmýlil jsem se. Šéfovy geny byly očividně silnější. Agáta je vysoká, statná ženská, krátké štrapaté vlasy má obarvené na mahagon, pevný stisk ruky a oči jako její bratr, které si mě se zájmem prohlíží.

„Agáta a budeme si tykat, ne? Když už si s bráchou tykáš.“

„Mikuláš a s tím začal on... ale to je v pohodě,“ pronesu s mrknutím směrem k Alexovi, když se začne bránit.

„Mikuláš, nezvyklý... Hodil by ses spíš na anděla s těma úžasnýma vlasama. Můžu ti říkat Miky?“

Na vteřinu se ve mně všechno zastaví a z paměti se vynoří obrazy a hlasy.

Vidíš, jak umíš bejt hodnej, Miky...

Už jsou to léta, ale takle zkratka mého jména je jediná věc, které mě pořád dokáže vykolejit, a nevím, jak se toho zbavit. Trvá to jen několik vteřin, ale mám vždycky pocit, jako když se při velkých deštích sesouvá půda. V první chvíli mě zavalí spousta bláta, před kterým se nedá utéct, špína se na mě lepí a nemůžu se ani hnout, i když se snažím sebevíc. Ale vím, že když se nepohnu, už se odtamtud nedostanu.

Udělám první krok ven.

„Ne.“

A pak další.

„Nikdo mi neříká Miky.“

Nevím, jestli si někdo všiml, co se ve mně odehrálo, ale Agáta asi ne, protože jen prohodí *tak teda Mikuláš* a posadí se zase do křesla.

Rychle obsadím druhé křeslo a snažím se vyčistit si hlavu od všech nežádoucích vzpomínek, když si všimnu, že se na mě Alex mračí. Ze rtů mu odečtu dvě slova, *Moje místo*, ale jen s úsměvem pokrčím rameny a překvapím tím sám sebe. Myslím tím úsměvem, ale nějak se na něj nemůžu neusmát.

„Jak chceš,“ pronese tak potichu, že ho slyším jen já. Vzápětí osloví šéfa: „Tati, nejmenovala se tahle chata kdysi *LÉTÓ*?“

A zatímco se pohledy všech ostatních upírají jeho směrem a on vysvětluje, proč zrovna tohle jméno, já se soustředím na něj a vím, že ten křivý úsměv patří jen mně.

„To zní dobře,“ řekne šéf a šéfka kývne uznale hlavou, ale Agáta na něj upírá podezíravý pohled přivřených očí.

„Na tebe to zní až moc dobře. Jak tě to napadlo?“

Alex se zarazí.

„Jak?“ protahuje pomalu, jako by je chtěl jen napínat, ale při další větě je mi jasný, že hraje o čas. „Ptáš se, jak jsem na to přišel?“

„Určitě to četl v nějaké knížce,“ trochu mu pomůžu.

Alex asi nebude velký čtenář, protože Agáta se zatváří ještě podezřívavěji. Opravím se.

„Četl o tom na internetu.“

Ale podle Alexova výrazu usoudím, že jsem se ani tentokrát netrefil.

„Viděl to ve filmu?“ zkusím to už zoufale.

„Jo, viděl jsem to ve filmu,“ souhlasí Alex se znovunabytou sebedůvěrou. „V tom novějším *Souboji Titánů*.“

„Tak ve filmu...“ Agáta mezi námi přeskakuje pohledem, něco jí evidentně nepasuje, ale nakonec rezignuje. „Když to říkáš... Dojdu pro zeleninu a pečivo, co ty na to?“

„Jo, můžeš, maso už je skoro hotový.“

Agáta se zvedne a odejde z terasy a on se soustředí na mě. Nic neříká, jen mě pozoruje pohledem temných očí, ale nedokážu odhadnout, co se mu odehrává v hlavě.

Myslel si, že se začnu hádat? Nebo ostatní přesvědčovat, že je to můj nápad? Jestli ano, tak se spletl.

Zase se na něj usměju, a když se ozve hlas jeho matky, otočím se k ní.

„Odkud jste, Mikuláši?“ zeptá se se zájmem, ale nestihnu odpovédět, protože se vrací Agáta.

Hned ve dveřích spustí: „Znáte všichni pravidla. Žádný vyptávání, dokud tu nejsem.“

Rozmáchle ukážu k jejímu místu a připravím se na *výslech*.

„Takže jak už tu zaznělo, odkud jsi?“ zopakuje, když se pohodlně usadí, a dychtivě se na mě dívá.

„Dvůr Králové,“ odpovím stručně a Agáta začne pálit otázky rychlostí kulometu.

„Máš tam rodinu?“

„Ne.“

„Proč ses přestěhoval?“

„Přišel jsem o matku.“

„To je mi líto. Kdy?“

„Když mi bylo šestnáct.“

„Co táta?“

„Nikdy jsem ho nepoznal. Jsem výsledkem jedné noci na diskotéce.“

„Takže jsi zůstal sám?“

„Ujala se mě teta.“

Agáta kývne hlavou a začne z jiného soudku. Připomíná mi to scénu mezi Johnem Candym a Macaulayem Culkinem ve filmu Strýček Buck.

„Kolik ti je?“

„Dvacet devět.“

„Jsi ženatý?“

„Ne.“

„Děti?“

Usměju se. „Ne.“

„Plánuješ děti?“

Na chvíli se zamyslím, ale nakonec se musím přiznat: „O tom jsem ještě nepřemýšlel.“

Agáta překvapeně nadzvedne obočí. „Ve tvém věku?“

Tahle ženská dřív mluví, než myslí.

„Nějak jsem nikdy nepotkal někoho, s kým bych o tom vůbec uvažoval,“ odpovím po pravdě.

U gayů je to přece jen složitější... ale to by jí mohlo dojít.

Vzápětí zjistím, proč ji to nenapadlo.

„Máš přítelkyni?“

Stisknu rty a podívám se okolo stolu. Všichni čekají na odpověď kromě Alexe a šéfa, na kterého lehce konsternovaně vyvalím oči.

Jen se usměje a pokrčí rameny, tak odpovím stejně stručně jako Alexovi před pár hodinami: „Ne.“

Agátin úsměv se rozšíří, ale když se nadechuje k další otázce, promluví poprvé po dlouhé době její bratr.

„Už ho nech být,“ řekne směrem k Agátě, a pak se otočí ke mně. „Teď aspoň víš, proč u nás nikdo dlouho nevydržel. Ségra ho vždycky –“

„Nezasahuj,“ přeruší ho Agáta, „zvlášť když to začíná být zajímavý... Proč nemáš přítelkyni?“ Obrátí se zpátky na mě.

„A proč ty nemáš přítele?“ vrátím jí otázku.

Pomine fakt, jak to vím, a jen si povzdechne: „Ještě jsem nenašla toho pravýho.“

Nahrála mi přesně.

„Tak to jsme dva. Taky jsem ještě nenašel toho pravýho.“

Po mé odpovědi se na chvíli rozhostí ticho.

„Já mám takovou smůlu,“ přeruší ticho Agáta a teatrálně si povzdechne. „Když už se tady objeví pohlednej svobodnej chlap, tak je na chlapy.“

Místo, abych něco říkal, jen pokrčím rameny.

„Jsi takový ten typ, co se vyzná v módě a barvách a dokáže mi poradit, co si vzít na sebe?“

Rozesměju se, protože ta její otevřenost *conasrdcitonajazyku* se mi docela líbí. Sice to vypadá, že řekne bez rozmyslu všechno, co se jí zrodí v hlavě, ale to nevadí.

„Jsem schopen posoudit, jestli ti šaty třeba sluší,“ odpovím na její dotaz, „ale vlasy ani make-up ti fakt neudělám.“

Agáta se na mě zazubí. „Ale na pivko si můžeme zajít i tak, ne?“

Když hned neodpovím, vykulí na mě oči, ale já se podívám na šéfa.

Ani tohle jim neřekl?

On jen rozhodí ruce v nevinném gestu.

Je fajn, že šéf není žádná drbna, ale tak nějak jsem předpokládal, že to, že jsem gay a alkoholik, jim poví a já se vyhnu těmhle prvotním reakcím.

Podívám se zase na Agátu. „Ani na pivko zajít nemůžeme. Nepiju už léta, protože bývaly doby, kdy jsem pil víc, než je zdravo.“

Agáta chvilku zírá, ale pak to zkusí znovu: „Tak na kafe?“

„Můžeme zajít na čaj,“ připustím s úsměvem.

„Nepiješ ani kafe? Ježíšikriste,“ zoufale zaúpí, „ale fajn, tak na čaj. Koušek pod náma je Sport bar. Příjemný prostředí –“ Náhle se zarazí. „Můžeš chodit do baru, ne? Nebo je to pro tebe příliš lákavý prostředí, příliš pokušení? A co když si já dám alkohol? Nemáš problém sedět naproti mně a koukat se na to?“

Když její matka zakašle, ohradí se: „No co? Vždyť žádnýho alkoholika neznám, nevím, jak to funguje.“ Zase se obrátí na mě. „Můžeš nealkoholický pivo?“

Usměju se nad tou přehrší otázkou a postupně je co nejjednodušeji zodpovím.

„Ano, chodím do barů. Ne, není to pokušení. Nemám problém, když přede mnou někdo pije. A ano, ale nechutná mi.“

„Tak si v týdně zajdeme do Sportu na šálek čaje,“ mrkne na mě a hned nato se ušklíbne. „V životě jsem neřekla divnější větu.“

„Jídlo je hotový,“ ozve se Alex a položí na stůl talíř s krásně vonícími špízy, ale něco není v pořádku. Kdyby byl jeho hlas melodií, poprvé bych v něm zaslechl falešný tón. Podívám se na něj, ale sedí na pohovce a kouká do talíře.

Asi se mi něco zdálo.

Zavrtím hlavou, přesunu si na talíř lahodně vypadající maso a pustím se do jídla jako všichni ostatní.

Jak dojídáme, postupně seskládáváme talíře na sebe, a když šéf přidá poslední, Alex se zvedne a odnese je do kuchyně.

Popadnu zbytek pečiva, tác od zeleniny a svoji prázdnou sklenici a jdu za ním. Najdu ho, jak se dlaněmi opírá o hranu dřezu a zhluboka dýchá.

„Je ti něco?“ zeptám se, ale nijak na to nereaguje.

Položím pečivo na pult, tác do dřezu a natáhnu se přes něj, abych si natočil vodu, jenže jakmile loktem zavadím o jeho ruku, strčí do mě, až se zapotácím, sklenice mi vypadne z rukou a roztrhne se o podlahu.

„Nesahej na mě!“ zasyčí.

Oči se mi ohromením otevrou tak moc, až mám strach, aby mi nevypadly.

„Cože? Vždyť jsem jen –“

„Prostě se ke mně nepřibližuj,“ přeruší mě, „je ti to jasné, Miky?“

Úplně ztuhnu nad tím oslovením a jen v šoku civím, jak jde pryč.

Musel si všimnout, jak moc mi to jméno není po chuti, a použil ho schválně. Co se to tu děje?

Odpověď dostanu vzápětí, protože než vyjde z kuchyně, slyším, jak procedí mezi zuby: „Nesnáším buzeranty.“

Nejsem schopný žádné reakce, jako by mi z hlavy vypadl mozek, a v tom prázdném prostoru poskakuje jediná myšlenka.

A je to v prdeli!!!